

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

X Premi Literari Sant Jordi 1999

PREMI NARRACIÓ PER A JOVES

Explosió a mitja nit d'Anna Munté Faiget

Era un dia plujós. Jo, estava assegut a l'ampit de la finestra, observant com la gent corria pels carrers, resguardant-se de la pluja, que queia implacable a sobre la ciutat. Encara estava rumiant l'estranya trucada d'en Pere, minuts avanç de que jo arribés a l'oficina. M'anomenava alguna cosa d'una estació que inauguraven i d'algú molt important que hi assistiria, però no sabia ni on, ni quan, ni el perquè d'aquella misteriosa trucada. De sobte, algú va trucar a la porta. Jo hem vaig girar lentament cap a ella, i vaig mirar l'hora que marcava el meu rellotge dels anys 70. Hem vaig extranyar, només eren les 9:30 del matí, i el meu company no arribava fins ben entrades les onze. Jo, sense fer el més mínim soroll, vaig extreure un revòlver del calaix del meu escriptori, ja que en aquelles hores intempestives, no era molt probable de que fos un client el que venia a fem una visita en el meu despatx. Hem vaig ficar el revòlver sota l'americana i amb veu pausada vaig dir:

- Endavant, la porta és oberta.

Algú des de fora la va obrir pausadament, i va començar a entrar lentament a la estança. L'estança, estava il·luminada per una feble llum, que es trobava en un racó, a sobre d'una petita tauleta de vidre. La figura d'una dona va aparèixer per la porta. Hem vaig quedar perplex, en aquell edifici no solien veure-s'hi dones com aquella. Era alta, esvelta, amb una gran cabellera rossa que li cobria les espatlles. En general, pareixia una nina, amb aquella pell rosada i aquells ulls d'un gris intens. Anava xopa, portava un vestit cenyit, sense mànigues i curt, per sobre dels genolls. Portava sabates de taco i una gavardina de color gris que li cobria el cos.

Jo, trobava alguna cosa misteriosa en aquella noia. Li mirava els ulls i podia veure que amagava alguna cosa massa important com per no preocupar-s'hi. Va tancar la porta tranquil·lament i es va apropar cap a la taula del despatx.

Seguidament em va dir:

- Ets en Manel Ripoll?

- Sí, Nick per als amics.

- Et vinc a encarregar un assumpte molt important.

En aquell moment vaig descobrir que, la noia, venia a oferir-me un cas, i no com suposava jo, a matar-me.

- De que es tracta si es pot saber?

Ella va treure una fotografia i un retall de diari d'una de les butxaques de la gavardina, i ho va posar a sobre la taula.

- Bé, (home de la fotograma és en John Lagartey. Fa uns dies va anar a la mansió d'en Juan Clotell, un molt bon amic seu i gran científic. Al dia següent, en Juan havia desaparegut sense deixar ni rastre.

- I aquest retall de diari, que és?

- Mira, aquest és el vaixell que demà passat inauguraran al Port del Peix. Tinc la sensació de que en Juan ha estat segrestat pel John Lagartey, i que el traurà del país mitjançant el vaixell.

- D'acord, en general molt fàcil, però perquè tant d'interès per trobar en Juan i alliberar-lo, segons tu, de les mans d'en John Lagartey?

- En Juan, uns dies avanç de desaparèixer, havia trobat la forma de fondre qualsevol metall, fos quina fos la seva composició. Algú ho va digué esbrinar, i ho digué explicar a algú que el més segur que li interessaria, com per exemple a algú de la màfia que vulgues alliberar el seu cap de la presó.

- A veure si ho entenc. Tu creus que algú pròxim al científic, li ho va explicar a en John Lagartey, i que després ell, per la força, es va endur a en Juan a algun amagatall dels seus per fer-te parlar sobre el seu nou descobriment.

- Correcte. Investigant una mica per la meva part, he descobert que avanç, en John, formava part d'una màfia organitzada que actuava a San Francisco, Los Angeles i Nova York. L'any 1986, van fer un gran cop en un dels bancs més poderosos de Nova York i en una de les seus del F.B.I., però el cop els hi va sortir erroni. En John va sortir-ne sense càrrecs; però el cap de l'organització, en Franchesco Penatto, li van caure 50 anys de presó i una multa de 100 milions de dòlars.

- Ho sigui, que tu penses que en John, a través de (invent d'en Juan Clotell, té la intenció d'alliberar a en Franchesco Penatto. Amb en Franchesco en llibertat, podrien continuar amb l'organització, però ara no a Amèrica sinó a Europa.

- Tens tota la raó, per això necessito que trobis el més ràpid possible on tenen amagat en Juan, i alliberar-lo de les mans d'en John Lagartey.

- Bé, deixa ho tot a les meves mans, quan tingui alguna cosa, ja et trucaré...

- No!. Millor que no intentis posar-te en contacte amb mi. Ja et buscaré jo, no et preocupis, ni intentis buscar-me d'acord.

- D'acord, quan vulguis saber alguna cosa, ja em localitzaràs.

- Molt bé, fins aviat.

Hem vaig quedar sol al despatx. El meu rellotge marcava les 10:15. La pluja havia minvat considerablement. Vaig tomar a pensar amb la trucada. De sobte va sonar el telèfon. No el vaig voler agafar, esperava que fos algú poc important i que penjaria quan el contestador s'engegues, però no va ser així, una veu familiar estava parlant per l'altre costat del telèfon:

- Nick, sóc en Pere, si estàs al despatx agafa el telèfon sisplau.

Hem vaig sobresaltar. Vaig córrer cap al telèfon, el vaig agafar ràpidament, i...

- Pere sóc en Nick, que et passa?

- Nick, sort que et trobo, només et puc dir una cosa, estigues atent i escolta'm bé: m'estan seguint i em volen matar, i ara apunta: casa, ordinador, baix dreta i fons.

- Pere!!!, contesta'm, respon.

La comunicació s'havia tallat. Que podia voler dir amb allò. Hem vaig quedar una bona estona reflexionant. En el meu cap s'havien gravat 4 paraules: casa, ordinador, baix dreta i fons. Que podien significar aquelles paraules soltes?.

Hem vaig quedar reflexionant una bona estona sobre el que m'havia dit la noia misteriosa, i sobre l'assumpte d'en Pere. De sobte vaig tenir un flash.

Aquells últims dies, en Pere, estava investigant les errades de material i frauds que es produïen en l'empresa en la que ell treballava. Crec que ha sigut per aquest motiu que el persegueixen, perquè sap massa coses. Les quatre paraules que m'havia dit, devien voler dir el lloc on ell guardava tota l'informació que comprometia seriosament l'empresa juntament amb tots els seus socis, i que si aquests documents sortien a llum pública, l'empresa se n'aniria a norris.

Reflexionant una bona estona, vaig creure convenient anar a casa d'en Pere i trobar els documents, avanç no ho fessin els seus enemics.

Aviat hauria d'arribar el meu company a l'oficina, i jo, ja no hem podia esperar més. Hem vaig posar la gavardina, vaig agafar el meu barret de sobre la taula i les Claus del cotxe i vaig sortir fora del despatx. Vaig tancar la porta amb clau, seguidament, vaig baixar les escales de granit negre que conduïen al hall de l'edifici, i després, vaig baixar per les escales d'emergència fins al garatge. Quan hi vaig arribar, hem vaig dirigir al cotxe, el vaig engegar i hem vaig dirigir cap a la sortida, on es trobava en Ramon Pineda. En Ramon, era el vigilant del garatge des de feia més de 15 anys. Quan vaig arribar a la caseta de vigilància, en Ramon es va apropar cap al cotxe. Jo, vaig baixar la finestra, i...

- Bon dia Nick, com va la feina?

- Oh, no hem puc pas queixar.

- Una cosa Nick, fa cosa d'una mitja hora aproximadament, uns personatges molt estranys han vingut preguntant per tu.

- Que t'han preguntat?

- M'han preguntat que quin era el teu cotxe, i jo els hi he dit que aquest tipus d'informació no els hi podia facilitar.

- Quin aspecte tenien?

- No ho sé, tenien cara de guardaespalles, eren molt musculosos i vestien amb tratge negre i ulleres de sol fosques. Això sí, feien cara de pocs amics. Nick, l'has posat en algun embolic?

- Jo no Ramon, però en Pere sí.
- Vés amb molt de compte, el més segur que l'estaran esperant fora.
- Gràcies per avisar-me, i vigila tú també, aquesta gent és molt venjativa.
- Adéu Nick.

La valla es va obrir, jo hem vaig dirigir cap a la sortida. Vaig sortir al carrer. Efectivament dos cotxes negres amb vidres fumats, que eren els cotxes que feien servir els guardaespalles, m'estaven esperant a l'altra banda del carrer. Vaig fer veure que no els havia vist, però en realitat, els havia localitzat només sortir del garatge. Hem vaig dirigir cap al pis d'en Pere, tenint l'esperança de que trobaria alguna pista sobre els valuosos documents que ell tant afanosamnet havia aplegat, però no hi podia pas anar amb aquells personatges, els havia de despistar d'alguna forma. Hem vaig aturar en un dels carrers més concorreguts de la ciutat.

Vaig baixar del cotxe, vaig agafar totes les meves coses, inclús alguna de les armes que tenia al cotxe, i el maletí, que era un radar i un ordinador portàtil amb informacions del F.B.I. i del govern. Vaig sortir del cotxe amb naturalesa, amb el maletí a una mà. Vaig tancar el cotxe i hem vaig dirigir a un restaurant anomenat "Don Paco". Vaig entrar-hi, i hem vaig dirigir a la barra. Allí assegut podia vigilar els meus perseguidors. Vaig demanar una cervesa. De mentres, dos dels meus perseguidors van baixar del cotxe per intentar seguir-me a peu i els altres dos, es van quedar en els seus respectius cotxes. Vaig acabar-me la cervesa, i li vaig dir al cambrer, que si li podia dir a Don Paco, que l'ocell havia de volar. El cambrer va marxar corrents a buscar el seu amo. Quan van tornar, jo hem vaig aixecar de la cadira i vaig seguir a Don Paco fins al magatzem del restaurant. Allí hem va preguntar:

- Què passa Nick?
- Tranquil Don Paco, no és preocupi. En Pere s'ha ficat en un embolic i gros, i ara els seus perseguidors hem segueixen a mi per a què els ensenyi on es troba ell. Per això necessito marxar pel túnel i agafar l'altre cotxe.
- Tinc una idea. Per despistar-los farem una cosa. Un dels nois faré que corri pel carreró i que baixi per l'escaleta fins al restaurant, així els perseguidors el seguiran a ell i tú podràs marxar tranquil·lament pel túnel.
- D'acord Don Paco, però que vigili al baixar per l'escaleta, es troba en molt a mal estat de conservació i podria pendre mal.
- No et preocupis, els diumenges sempre entren per allí al restaurant.
- Moltes gràcies Don Paco.
- Vinga Nick, depressa, entra al túnel. Tingués les claus i vés amb molt de compte. Ah, una cosa, deixa'm la gavardina per fer-ho més real.

- Adéu Don Paco.

Vaig entrar al túnel, vaig encendre la llum que hi havia al túnel i vaig començar a caminar. Mentres caminava, vaig sentir com Don Paco, tancava la porta al meu darrere. Vaig seguir caminant. Al cap de encara no 5 minuts, vaig arribar a l'altra porta, la vaig obrir sigilosament, i vaig saltar al garatge en un moment en que no hem podia veure ningú. La vaig tancar, i vaig anar directe al cotxe. A l'arribar al cotxe, la meva sorpresa va ser trobar-me una nota d'en Pere, amagada a l'intermitent dret del cotxe. La vaig agafar, i vaig començar-la a llegir:

" Nick, sóc en Pere, l'escriu aquesta nota perquè sàpigues que estic bé, hem vaig poder escapar dels meus perseguidors, però no hem puc posar en contacte amb tu per motius de seguretat. Si vols saber alguna cosa, vine al vaixell de l'ancora."

Aquell missatge, era un missatge xifrat. Realment, el que significava aquella nota, era que es trobava a la caseta de camp que tenia a la muntanya, i que volia que anés immediatament a parlar amb ell, avanç no sigues massa tard. Hem vaig introduir immediatament al cotxe, vaig obrir el maletí i vaig encendre l'ordenador. Durant uns instants, vaig pensar en les matrícules dels meus perseguidors. Com que no me'n recordava, vaig pensar de ficar el nom d'en John Lagartey, a la base de dades del govern, per intentar extreure tots els cotxes que tenia, i dels que tingués, buscar informació sobre els dos cotxes que a mi m'havien perseguit. Així ho vaig fer, al cap d'uns instants, vaig obtenir la resposta, i no va ser molt bona. Per sorpresa meva, resulta que els ocupants d'un dels cotxes, eren els guardaespalles d'en Lagartey, i els altres ocupants de l'altre cotxe eren els matons d'en Penatto, però un d'ells, resultava ser que era policia. Vaig tancar l'ordenador i el maletí, i vaig engegar el cotxe. Quan hem vaig haver tranquil·litzat, vaig sortir del garatge i vaig dirigir-me a Berna. No m'interessava anar n'hi per les autopistes, n'hi per les carreteres principals, perquè en un obrir i tancar els ulls, ja els tindria un altre cop al meu darrere. Vaig decidir anar per les carreteres secundaries o comarcals, que hi ha poc trànsit i arribes més de pressa al teu destí. En una hora vaig arribar a Berna. Hem vaig aturar en una benzinera, i vaig fer una trucada des d'una cabina telefònica a l'oficina. Va contestar el meu company:

- Hola Víctor, sóc en Nick.

- Ah, hola Nick, on estàs?

- Estic a Tortosa per assumptes de negocis, que passa alguna cosa?

- No, no passa res, està tot molt tranquil.

- Bé Víctor, ja et trucaré.

- Adéu Nick.

El que hem temia, en Víctor tenia companyia al despatx, i no era pas una companyia d'allò que es diu agradable. El més probable era que tingues la visita dels perseguidors d'en Pere, i des d'ara, també els meus perseguidors. Vaig intuir que els qui estaven a l'oficina, serien els guardaespalles d'en Lagartey, ja que els matons d'en Penatto, no

s'arriscarien a deixar-se veure per l'oficina, i només es dedicarien a seguir en Víctor o algun conegut meu.

Si els meus perseguïdors no havien matat encara en Víctor, volia dir que el necessitaven per trobar-me, i sense ell, no hem podrien localitzar. Ara estava embolicat en dos assumptes molt morbosos: un el d'en Pere i els seus perseguïdors, i l'altre el d'en Franchesco i en Lagartey.

Vaig tornar a pujar al cotxe i hem vaig dirigir cap a la casa d'en Pere. Només hem quedava una hora per arribar-hi, i esperava que no trobaria cap entrebanc durant el camí. La carretera estava tranquil·la i solitària. Quan ja portava aproximadament una hora conduint per la carretera, vaig trobar l'entrada per la qual tenia que anar per arribar fins a la casa d'en Pere. Quan estava apunt d'arribar a la casa, vaig divisar uns cotxes negres com els que avanç hem perseguïen. Allò significava problemes. Vaig amagar el cotxe entre uns arbustos propers al llac i hem vaig apropar al màxim a la casa. Hem vaig sorprendre, tot i enganyant en Víctor, els perseguïdors d'en Pere havien trobat el seu amagatall, però pel que podia observar no l'havien trobat a ell. De sobte algú hem va agafar pel darrera, jo hem vaig girar ràpidament i vaig veure que era en Pere.

- Pere, estàs viu, com t'has pogut escapar?

- Havia sortit a estirar les cames i ha comprovar si els documents es trobaven en el seu lloc, quan he vist que dos cotxes s'apropaven cap aquí i m'he volgut amagar per veure qui eren, ha sigut quan he pogut observar que eren els meus perseguïdors.

- Però tant , greu és per a que et tinguin que eliminar?

- Home, si sabessis que algú de l'empresa té uns documents que involucren a tots els socis en xarxes de prostitució, compra-venda de drogues, extorsions a polítics i jo que sé quantes coses més, què faries?

- Doncs buscar a la persona en qüestió i esborrar-la del mapa, aparentant que ha sigut un suïcidi o alguna cosa per l'estil.

- Doncs això mateix és el que pensen fer amb mi.

- Anem on tens els documents, els agafem, els fem al cotxe i marxem el més ràpid possible avanç de que ens trobin.

Vam pujar per la muntanya per la cara oposada a la casa, per evitar que ens trobessin, i ens vam dirigir a una cova que es trobava entre els matolls. En Pere va entrar a la cova, i va començar a traure caixes plenes de documents i arxius de l'empresa. Quan les va traure totes, les vam agafar i vam anar a buscar el meu cotxe. Les vam posar al maleter, vam pujar al cotxe i vam marxar d'allí avanç que ens veguéssin i ens seguissin. Quan vam arribar al final del camí que donava a la carretera, en Pere em va dir que m'aturés. Jo estranyat li vaig preguntar:

- Què passa Pere?

- Espera un moment hi ho sabràs. Va baixar ràpidament del cotxe i es va dirigir cap al cartell que assenyalava que aquell camí anava cap al Cim dels Homes. Es va posar al darrera del cartell i va traure un petit artilugi de color negre amb una llum que feia pampallugues. Va venir corrents cap al cotxe amb l'artilugi a la ma, va entrar en un salt i hem va dir que ja podíem començar a córrer, perquè si no, ens enxamparien en un tres i no res. Jo vaig apretar l'accelerador al màxim i ens vam dirigir cap a la muntanya. Mentres anàvem amb el cotxe li vaig preguntar:

- Pere, podria ser que aquest aparell fos una MX 12?

- Ho has endevinat. L'havia col·locada per gravar tots els vehicles que entraven al camí i els seus ocupants.

- Espera un moment. Vols que sapiguessim qui són els qui et persegueixen i per a qui treballen?

- M'encantaria, però tindriem d'anar als arxius del govern per esbrinar-ho.

- No és necessari Pere.

- Com que no Nick?

Vaig aturar el cotxe en un terraplè que hi havia al costat de la carretera, on des d'allí podia controlar les dues carreteres per veure si venien els pesats dels nostres perseguidors.

- Passa'm el maletí, sisplau.

- Aquí el tens, que vols fer ara?

- Ara ho veuràs .

El vaig obrir, i vaig enretirar el doble fons del maletí. Després, vaig engegar l'ordenador. En Pere, estranyat, em va dir:

- Que vols buscar a l'ordenador?

- L'arxiu del govern, que et pensaves. És molt útil quan tinc que fer un treball perillós i necessito saber amb qui em tinc que afrontar.

- I com t'ho has fet per poder accedir a aquesta informació privada?

- Entrant de manera il·legal als arxius, i fent una copia exacta de tota l'informació que tenen, i cada mes, quan ells canvien alguna cosa, jo m'he l'actualitzo immediatament.

- Esta bé això.

- Passa'm la cinta de la MX12.

En Pere, va extreure la mini-cinta amb molt de compte i immediatament m'he la va passar a mi, jo, la vaig introduir a l'ordenador. La vaig mirar detingudament, i vaig anotar les matrícules dels cotxes. Les vaig introduir a l'arxiu del govern, i vaig esperar fins que hem va donar les Jades necessàries.

- Merda, ens hem posat tots dos en un embolic grandios.
- Per què Nick, que passa?
- Doncs que els teus perseguïdors i els meus són els mateixos.
- Si no t'expliques millor, no t'entenc.
- Doncs que els amos de l'empresa per la qual treballes són en Franchesco Penatto i en John Lagartey.
- I que passa amb aquests tios, Nick?
- Doncs que són els que jo tinc que seguir, i alliberar d'ells en Juan Clotell.
- Qui és en Juan Clotell, i per què els tens que seguir?
- És una història molt llarga, quan ens trobéssim en un lloc segur, ja t'he la contaré.

Vaig tancar el maletí, li vaig donar a en Pere i vaig engegar el cotxe. Com que ja no estariem segurs en cap lloc, vaig decidir anar pels camins fins arribar a les Cascades del decapitat. Tenen un nom molt estrany, perquè segons conten les llegendes, un dia de primavera, de bon matí, uns noiets del poble veí i van trobar un home decapitat. Quan hi vàrem arribar, vam deixar el cotxe en un entrant que es trobava darrera la cascada. Vam sortir del cotxe, i hem vaig disposar a contar-li tot a en Pere, perquè sàpigues que passava. Quan li vaig haver explicat, hem vaig disposar a pensar que tenia que fer per seguir en John Lagartey i esbrinar on tenien en Juan Clotell. En Pere sobresaltat, hem va dir:

- Nick, hem fa l'afecte que ja sé on tenen en Juan.
- On et sembla que el poden tenir?
- Un dia, mentres treballava a l'oficina, vaig sentir com en Lagartey deia a un dels seus guardaespalles, que anessin a preparar la B 16 per al seu hoste.
- Espera un moment, B 16 has dit?
- Sí, que passa?
- Passa'm l'ordenador un moment.
- Tingues, que potser has esbrinat alguna cosa?

- Hem penso que ja sé on el tenen.

Vaig teclejar B 16 a l'ordenador, dins l'arxiu de llocs abandonats, però no sortia res. Després de pensar una bona estona, vaig veure que si separàvem la B, quedava un 1 i un 3, que units a l' 1 i al 6 de 16, quedava el nombre 1316. Vaig teclejar aquest nombre en el mateix arxiu, i:

- Premi! ! !, ja ho tinc.

- Has trobat on el tenen?

- Sí, hi ha més mira quina coincidència, el 1316 és un magatzem abandonat, que es troba al Port del Peix, i és d'allí mateix, d'on sortirà el vaixell el vaixell d'en John Lagartey que inauguraran demà.

- No tenim gaire temps per treballar. Ens tenim que donar pressa, si no, ja no els podrem aturar i es sortiran amb la seva.

- Tens tota la raó. Però ara que me'n recordo, que volia dir allò de l'estació que inauguraven i de la persona tant important que hi tenia que assistir per inaugurar-la?

- Ah, és veritat, ja no me'n recordava. Doncs que demà inauguraran una nova estació de metro, i casualment, es troba al costat mateix del magatzem 1316. Segons els documents que tinc de l'empresa, i que ara mateix he acabat de llegir, aquest tren anirà carregat de piles i bales.

Espera un segon, que faré un cop d'ull a l'arxiu de l'F.B.I., a veure que tenen enregistrat amb aquest nom.

- Ja ho tens?

- Un moment que surt. Ja està!. És el que m'Imaginava. Les piles són drogues i les bales són armes automàtiques amb caixes de municions.

- Ho sigui que esperen a que el tren estigui inaugurat, per traure la mercaderia fent servir el magatzem, i així, quan en Franchesco Penatto estigui en llibertat podran continuar amb la màfia.

- Exacte. Però el tren, quan estigui inaugurat, farà un passeig de demostració, i no tindran molta estona per treure la mercaderia de l'interior del vagó de càrrega, si no és que mentre l'inauguren, ells aprofiten per extreure la mercaderia i deixar-la al magatzem.

- Podria ser, però no ho sé amb exactitud.

- Espera un moment Pere.

- Que passa Nick?

- Em sembla que s'apropa algú pel camí.

- Tens raó.

- Vinga Pere. Agafa els documents i deixa'ls a la cova que hi ha a dalt. Quan els hi hakis deixat, baixa ràpid, que m'ajudaràs a desempallegar-me d'aquests paios.

- D'acord, ara baixo.

Vaig córrer cap al cotxe. M'hi vaig introduir, i vaig buscar la Magnum i 'automàtica. Les vaig carregar i vaig preparar dos ganivets per si passava alguna cosa, en aquell moment en Pere va baixar de la cova i encara teníem 2 minuts, avanç de que els cotxes arribessin a la cascada.

- Ei Nick, ja els he deixat a la cova, què vols que faci?

- Doncs mica, jo estaré darrera aquells arbustos, i tu et col·loques darrera les roques de la cascada.

- Quan vegis que algú s'apropa cap on ets tu, li etzibes un cop al cap i després el remates.

- D'acord, però no cal que hem donis cap pistola, amb el ganivet ja m'espavilaré.

- Bé, com tú vulguis, però no et pensis que t'ho posaran fàcil. Aquests, estan entrenats per matà, i no tenen compassió de ningú.

- D'acord Nick, bona sort.

Ja no ens vam dir res més. Ens vam dirigir cap als nostres llocs amb una correguda, i vam esperar a que els nostres enemics arribessin. Al cap d'uns minuts van arribar, van aturar els cotxes, i com era l'esperar, la majoria van baixar dels cotxes. Un dels que anava al cotxe, va pujar a la cascada, on es divisava millor el terreny. Jo, veient que si anava a liquidar-lo, hem veurien de seguida, i hem liquidarien, li vaig fer un senyal a en Pere per a què anés ell a eliminar-lo. En Pere, va captar en un moment el que li deia, i sigilosament es va dirigir cap al seu objectiu. Quan estava a sobre de la cascada, es va ficar darrera d'ell. Li podia sentir fins i tot quan respirava. Li va tapar la boca i amb una clau de kendo, el fa fer caure al terra. Quan en Pere va estar a punt de clavar-li el ganivet al coll, (home, espantat, es va treure la ma d'en Pere de la boca, i amb un fil de veu, digué:

- Espera un moment, no hem matis.

- Per quina raó no et tindria que matar si es pot saber?

- Perquè si hem mates hauràs matat un poli, i hauràs enviat el treball de 2 anys d'investigacions a la merda.

- Ja, ja. S'hi et penses que et creure vas clar.

- Doncs si no sóc policia, que és això que tinc a la ma. En Pere, encara agafant pel coll al suposat policia, es va mirar l'artilugi que tenia a la ma. En Pere no era un expert en coses de la policia, però aquell aparell l'havia vist utilitzar al seu germà. Normalment s'utilitzava per seguir la pista d'algú.

- D'acord, si que ets un policia, però com és que el radar el portes incrustat al rellotge?
- Bé, es que si hem f caven el radar per alguna part del cos, l'haguessin descobert ràpidament, i en canvi, en el rellotge, no és detecta. La llàstima es que es va espatllar i ara no hem funciona.
- Com et dius?
- Jo hem dic David, i tu?
- Jo Pere. Escolta David, jo i un amic meu, volem alliberar aquesta mateixa nit en Juan Clotell, i...
- És de confiança aquest amic?
- És clar que si, va ser ell qui hem va ficar en aquest embolic d'alliberar-lo, i jo el vaig ficar en un altre embolic a ell.
- En quin embolic el vas ficar tú?
- Has sentit rumors de que una persona de l'empresa, té uns documents que impliquen a tots els socis en assumptes molt morbosos?
- Sí, l'altre dia ens van dir que teníem que capturar a una persona molt perillosa per a tots nosaltres, i que qui la capturés, tindria unes vacances on ell volgués. Per què?
- Perquè jo sóc la persona tant perillosa de qui parlen.
- No m'ho puc creure.
- Doncs és ventat, sóc jo
- Bé, deixant apart les rialles, ho teniu una mica magre per alliberar en Juan Clotell.
- Per què, què passa?
- Aquesta nit arriba l'amo per preparar l'assalt de demà al tren, i també per l'inauguració del vaixell.
- Una cosa David, per a què vol fer servir en Lagartey el vaixell?
- Doncs pel que m'han dit, per anar a alliberar en Penatto de la presó.
- Com podem entrar en Nick i jo al magatzem aquesta nit?
- Resulta que aquesta nit, jo faig de vigilant del magatzem. L'únic que puc fer, és ajudar-vos a entrar, quan estiguéssiu dins ja serà feina vostra.
- D'acord David. A les onze ens esperes fora al magatzem, que nosaltres ja farem cap allí.

- Molt bé Pere, fins a les onze.

En David es va aixecar amb un salt i va marxar de la cascada, com si no hagués passat res. Jo hem vaig estranyar. En Pere no l'havia liquidat, alguna cosa havia succeït per a que no ho fes. Mentres estava rumiant això, els ocupants dels cotxes, van tomar a entrar-hi, i al cap d'uns segons, l'allunyaven per la pista forestal. Quan ja estaven prou lluny com per no veurem, em vaig aixecar corrents d'allí on estava, i vaig anar a veure que havia succeït amb en Pere. Quan hi vaig arribar, en Pere, estava tant tranquil fumant un cigarret. Jo estranyat, li vaig preguntar:

- Com és que no l'has matat?

- És molt senzill Nick. És diu David, i és un infiltrat.

- Que vols dir, que és poli?

- Sí, i a més ens ajudarà a entrar aquesta nit al magatzem.

- Oh sigui que en David, era un dels que hem seguia quan he sortit del despatx.

- Tenia que ser ell, perquè no hi ha cap més policia dins l'associació.

- I a quina hora heu quedat per trobar-vos?

- A les onze.

- Perfecte, així tindrem temps de preparar-nos i de descansar una estona.

Ens vam dirigir tranquil·lament cap a la cascada, i ens vam estirar al terra per descansar una estona. Jo, hem vaig despertar mort de calor quan eren les 2 de la tarda. Com que no podia resistir-ho, vaig decidir remullar-me al llac, per a veure si hem passava la calor d'una vegada per totes. Mentres estava bucejant pel llac, en Pere es va despertar. Al no veurem per allí, es va espantar d'allò més. Quan vaig sortir de l'aigua, en Pere, molt enfadat amb mi hem va dir cridant:

- Ja està bé Nick!, m'havies donat un espant de mort. Es pot saber perquè no m'has dit res?

- Perdona Pere, no et volia despertar, i molt menys espantar-te.

- D'acord, d'acord. Ah, una cosa, està fresca l'aigua?

- Està boníssima. Per què no et tires?

- Vinga d'acord.

Van estar bona estona nedant i bucejant. Mentres bucejavem, van trobar una part de la paret del llac, on hi havia una pedra sobre de l'altra. En Pere, va començar a traure les pedres i jo després també ho vaig fer. Quan les vam traure totes, s'obria davant nostre una

gran gruta. Jo li vaig dir a en Pere, que sortís a la superfície. Ell així ho va fer. Quan vam estar els dos dalt, li vaig dir:

- Pere, tenim que anar amb molt de compte.
- No et preocupis. Vaig a buscar les llanternes?
- Ah sí, no me'n recordava.

Quan en Pere va tornar amb les llanternes, ens vam submergir fins a la boca de la gruta. Vam inspeccionar-la detingudament i després i vam entrar. La gruta era molt gran. Quan portàvem bona estona inspeccionant-la, la gruta va ascendir brutalment, nosaltres la vam seguir, fins que va arribar un moment en el que es va acabar l'aigua. Vam traure el cap, vam mirar a un i altre costat i no hi vam veure ningú. Després vam sortir de la gruta. En Pere amb un fil de veu, em va dir:

- Nick, que fem ara?
- Doncs mira d'esbrinar qui és l'amo d'aquesta casa.

Vam seguir un passadís mal il·luminat que feia olor d'humitat i estava bastant deteriorat. Al final del passadís, ens vam trobar unes escales que ens duïen fins a una porta metal·litzada. Les vam pujar en una correguda, i vam arribar a la porta. La porta estava tancada.

- Que podem fer Nick, està tancada.
- Tens algun tros de filferro?
- Espera un segon, quan hem sortit de la gruta n'he vist un tros, l'aniré a buscar.

Va anar-lo a buscar, i al cap de 5 minuts, ja havia tornat. Me'l va donar, i jo, vaig anar burxant el pany fins que la porta, com per art de màgia es va obrir.

-Vigila Nick, pot ser que sigui una trampa.

Vaig entrar sigilosament a la sala. Era una piscina climatitzada. De sobte vaig sentir veus que s'apropaven a la sala. Vaig entrar ràpidament cap on es trobava en Pere.

- Que passa Nick?
- S'apropa algú a la piscina, i no va sol.

Vam sentir sorolls i crits. De cop i volta, silenci. Jo vaig traure el cap per fer un cop d'ull, per veure que havia passat.

- Pere, hi ha una persona ferida a la piscina.
- Hi ha moros a la costa.

- No, no hi ha ningú.

Vam sortir d'allí on estàvem i vam córrer a ajudar l'home que es trobava ferit a la piscina. Quan vam arribar allí, el vam treure de l'aigua i li vam mirar la ferida. Tenia un gran tall a l'estómac produït amb arma blanca. Li vaig pressionar la ferida amb un jersei que vaig trobar en un penja-robes i li vaig fer un vendatge, per evitar que es desangrés. Mentres li feia, li vaig dir:

- Hola, jo hem dit Nick i sóc un detectiu. Hem pot dir qui ha sigut el seu agressor o per a qui treballa?

- És diu John Lagartey.

- Tranquil·litzis i no es mogui. Ara avisarem una ambulància per a que el vingui a buscar i se l'endugui a l'hospital. Però hem té que fer un petit favor, no to que dir qui sóc, d'acord?

- D'acord, li ho prometo.

Hem vaig aixecar, vaig dirigir-me cap on es trobava en Pere, i...

- Pere, el vell m'ha dit que el seu agressor, ha sigut en Lagartey.

- Una cosa més de que el podem acusar.

- Has trucat anònimament a l'hospital dient que hi ha un ferit greu d'arma blanca?

- Sí, m'han dit que d'aquí 6 minuts l'ambulància ja estarà aquí.

- Bé, nosaltres ja no podem fer-hi res aquí, i més val que no estiguéssim aquí quan arribi la policia i l'ambulància.

- Tens raó Nick. Jo vaig tirant cap a la gruta, vens?

- Sí, ara vinc, vull veure com es troba el vell.

- D'acord però vine de pressa.

En Pere va anar tirant cap a la gruta. Jo em vaig apropar al vell, li vaig desitjar sort, i hem vaig acomiadar d'ell. Immediatament, vaig anar corrent cap a la gruta i vaig tancar la porta. Quan ho vaig fer, l'ambulància va arribar a la casa. Vaig córrer cap al forat de la gruta i m'hi vaig introduir, en Pere m'estava esperant al fons, on la gruta era molt més gram per marxar corrents, o més ben dit bucejant. Quan vam sortir, vam tornar a tapar l'entrada amb pedres, tal i com l'havíem trobat, i vam sortir a la superfície.

- Ei Pere, que et sembla si anem a menjar alguna cosa, perquè jo ja estic mort de gana.

- És una molt bona idea Nick, però algú és tindrà que quedar a vigilar els documents.

- Tens tota la raó Pere. Que et sembla si vaig jo al poble a comprar, i tu et quedes a vigilar?

- Hi estic d'acord, així aprofitaré per fer una becaina.

Hem vaig dirigir al cotxe, el vaig engegar i hem vaig allunyar per la pista forestal en direcció al poble. Quan vaig arribar al poble, vaig poder observar que era un poble petit. Les cases, eren de pedra, de forma rústica i no tenien més de dos plantes. A la plaga principal del poble, hi havia un bar, una botiga i l'església. Vaig aparcar el cotxe i vaig entrar en una petita botiga de comestibles, on una dona vella estava darrera el mostrador. Quan vaig entrar, la dona hem va mirar de dalt a baix d'una manera entranya, com si no hagués vist mai a ningú amb texans i una camisa desbotonada. Hem vaig dirigir al final de la botiga, on es trobaven les estanteries. Vaig agafar un paquet d'embotit, unes quantes cerveses, dos barres de pa i un pot de paté de porc. També vaig comprar un diari per llegir mentres esperàvem que fos l'hora. Quan ho vaig tenir tot, hem vaig dirigir al mostrador on es trobava la dona. Ella hem va clavar la seva mirada i es va quedar mirant-me fixament els ulls. Jo, estranyat, li vaig preguntar:

- Que passa senyora?

- Veig als seus ulls, que fa una estona, han ajudat a un home.

- Si, és cert.

- També vec que avui hi haurà una explosió a mitjanit, i vostè en serà el causant.

Jo hem vaig quedar estranyat, no tenia previst de fer cap explosió, però podia ser els treballadors d'en Lagartey, si. Li vaig preguntar quan valia tot, li vaig pagar i hem vaig acomiadar. Vaig sortir de la botiga i hem vaig asseure a un banc de la plaga per fumar-me el cigarret. Quan me'l vaig haver acabat, vaig entrar al cotxe, el vaig engegar, i hem vaig dirigir altre cop per la pista forestal fins a la cascada. Vaig deixar el cotxe un altre cop on el teníem sempre i vaig entrar al fons de tot de la cova. Allí es trobava en Pere, estirat al terra i encara dormint. Jo li vaig tirar una barra de pa sobre, i ell, es va aixecar sobresaltat. Es va girar cap a mi, i em va dir:

- Oh Nick, ja has arribat?

- Sí, només he anat a la botiga a comprar i he tornat tant ràpid com he pogut.

- Tinc una gana que hem moro.

- Tingués, aquí tens el teu paté.

- Gràcies Nick.

- Vinga i ara a menjar que ja és hora.

Ens vam menjar els entrepans i després, ens vam començar a preparar tot el material per facturació d'aquella nit. Eren les 7 quan vam començar a fer-ho, i no vam acabar fins ben entrades les 9. En Pere, va practicar una mica les seves claus de kendo, mentres jo,

carregava i netejava totes les armes que teníem. Ja eren les 10 de la nit, i teníem que marxar immediatament, si no volíem fer tard. Vaig cridar a en Pere, vaig anar a mirar si els documents estaven en bon estat, els vaig ficar més cap a (interior de la cova i vaig tomar a baixar ràpidament. Vam entrar al cotxe i ens vam dirigir al Port del Peix. Al cap d'una hora, vam arribar-hi i amb molt de compte per a què no ens poguéssim veure, vam deixar el cotxe a l'entrada al port. Vam sortir del cotxe amb una gran bossa d'esports, que en el seu interior hi havia les armes que hauríem de fer servir. Vam córrer per la foscor fins arribar al magatzem 1316. Fora del magatzem, hi havia en David, que estava neguitós, pensant que nosaltres no assistiríem a la cita. Vam córrer cap a un dels cantons del magatzem i el vam cridar. Ell, es va girar i al veure que estàvem allí, va venir corrents.

- Hola nois, pensava que ja no us interessava salvar en Juan Clotell.

- Que dius home, es que hi ha hagut un accident a la carretera, i per això hem tardat tant.

- Bé, bé, prou de xerrameca. Veniu amb mi, que us ensenyaré per on teniu que passar.

El vam seguir. Vam anar a un carreró mal il·luminat amb olor a peix, que es trobava al costat mateix del magatzem. En David ens va mostrar un túnel per on nosaltres havíem de passar. Era un túnel fosc i bastant llarg.

- Bé, aquest túnel us portarà al lloc més proper d'on es troba en Juan.

- Gràcies per tot David.

- Espero que tot us vagi bé.

Vam entrar al túnel i arrossegant-nos a quatre grapes per allí, vam fer cap a una petita habitació plena de caixes. Quan vam sortir del túnel, vam mirar amb compte a través del vidre de la porta.

- Pere, allí, en aquell cantó del magatzem hi ha en Juan Clotell, i més al centre, hi ha tot el grup rient i passant-s'ho bé.

- Tinc un pla Nick. El que podem fer, és començar pels que estan damunt nostre, és a dir; als ponts de ferro. Un bon punt els haguéssim eliminat, ja no ens podrà veure ningú des de dalt, i serà molt més fàcil desempallegar-nos dels altres i alliberar en Juan.

- Tens tota la raó Pere. Jo en vec tres, més un que es troba al sortint de la teulada, són quatre.

- Jo aniré pels que estan en aquest cantó, d'acord. I tu Nick, ten encarregues del que es troba a la teulada, i el que està al centre.

- Bona idea Pere, però vigila de no fer gens de soroll, perquè si en fem, ja ens podem acomiadar de salvar en Juan i de tancar per sempre a en Lagartey i a en Penatto.

- En quan temps creus que podrem eliminar als de dalt?

- Home, en mitja hora, en tenim més que suficient.

- D'acord, doncs d'aquí mitja hora ens tornarem a trobar aquí mateix per parlar de com actuarem per alliberar a en Juan.

Vaig obrir la bossa d'esports i vaig extreure'n dos ganivets, una Magnum i un revòlver amb silenciador. El revòlver li vaig donar a en Pere i jo hem vaig quedar amb la Magnum, que era l'arma que coneixia millor. Fet això, vam pujar per unes escaletes de ferro fins a la part dels ponts. Allí es trobava la nostra presa. Vam caminar silenciosament, mentre ens anàvem apropant cada cop més a les nostres víctimes. Jo hem vaig dirigir a la teulada, mentre en Pere estava amagat darrera d'un pilar. Quan vaig arribar a la teulada, vaig observar que la meua primera víctima, estava dret sobre la teulada mirant el carrer, i fumant-se tranquil·lament un cigarret. M'hi vaig apropar lentament, hem vaig treure el ganivet de la funda que portava al braç i li vaig tallar el coll. Ell, no va tenir temps de reaccionar, va caure baix al carrer, i es va quedar estampat al terra com un segell. Avanç de que caigués li vaig poder traure l'arma. Ja només hem quedava una víctima. Vaig tomar a entrar sigilosament al recinte, i amb la mirada, vaig buscar el meu segon objectiu. Ja l'havia trobat, estava en una plataforma quadrada de ferro preparant-se un cigar. Hem vaig apropar lentament a ell, amb la Magnum a la ma.

Mentres m'apropava a ell, vaig veure com en Pere, liquidava a un d'ells amb una clau de kendo. De sobte, vaig veure com la meua víctima tenia l'intenció de girar-se. Jo amb un salt, vaig aconseguir-me amagar en un entrant que feia la paret. Vaig esperar a que es tomés a girar per anar cap on es trobava ell, i eliminar-lo d'una vegada per totes. Ja el tenia a dos metres de distancia, quan ell, es va girar de repent. No hem va donar temps a amargar-me, l'únic que podia fer era enfrontar-me amb ell. Va fer una rialla. Jo vaig intentar pegar-li a la panxa, però ell va ser més ràpid que jo. Hem va agafar el braç, i me'l va girar de tal forma, que me'l va trencar. Jo vaig fer un crit de dolor, i ell una rialla de satisfacció. Jo, vaig passar-me la Magnum a l'altra ma i fent un gran esforç, li vaig disparar a la panxa. Ell, es va quedar immòbil, no va tenir temps a reaccionar, i immediatament, va caure al terra mort, envoltat d'un toll de sang. Jo, vaig fer una rialla de satisfacció, perquè finalment l'havia pogut liquidar. Vaig anar altre cop cap a les escales, on amb una mica de dificultat, les vaig poder baixar. Quan vaig arribar a l'habitació on havíem començat a planejar-ho tot, vaig veure com en Pere estava amagat entre unes caixes i hem feia senyals per a què no baixes de les escales. hem va llençar el seu revòlver, i hem va fer senyes dient que ell l'agafaria, i que jo li dispares. Jo vaig captar de que venia algú cap a l'habitació i que el teníem que liquidar, avanç que ens pugues delatar. Vam esperar a que entres i tanques la porta de l'habitació, per matar-lo. Va entrar amb un moviment ràpid i va tancar la porta amb un cop sec. Quan se'n va adonar, en Pere, ja el tenia ben agafat pel darrera, i jo li vaig disparar 5 trets a la panxa i al pit. L'home va morir a l'acte, quan una de les bales, li va tocar el cor. El vam ficar entre unes caixes, i vam seure per organitzats el treball que quedava.

- Ei Nick, que t'ha passat al braç.

- Res, que el malparit de la plataforma, s'ha girat quan no ho tenia que fer, i m'ha trencat el braç, però finalment, l'he pogut matar.

- Vine, que et lligaré el braç amb aquest mocador, així no et farà tant de mal.

Va unir els dos extrems del mocador, i els va lligar en un nus. Després hem va passar el mocador pel coll, i hem va ficar el braç per dins. Després d'això, vam decidir que en Pere, agafaria les dos metralletes que teníem de les nostres víctimes i començaria a disparar contra els que s'ho estaven passant tant bé asseguts a la taula, a causa de que jo, amb un braç, hem seria molt difícil de fen servir la metralleta. Mentres, jo, alliberaria en Juan Clotell i el trauria fora del magatzem, avanç de que pogués succeir-li res. Un cop concretats tots els detalls per a que poguéssim sortir-ne ben parats, vam descansar 2 minuts per recobrar forces, i vam començar amb el pla. Jo vaig sortir amb molt de compte, per la part del darrera de l'habitació, que estava foradada, i que donava al fons del magatzem. Mentres, en Pere, va sortir de l'habitació tranquil·lament i es va anar apropant als 6 personatges que es trobaven rient i bevent al mig del magatzem. Les víctimes es van girar cap on es trobava en Pere, però no li van fen el més mínim cas. Després, quan es van adonar que no era dels seus, es van girar i van començar a treure's les armes, però va ser massa tard, en Pere, va començar-los a disparar, i ells anaven caient com mosques al terra. Quan ell va acabar amb aquells i anava a veure si en quedava algun de viu, jo vaig arribar on es trobava el científic. El vell, estava mort de por. Tenia la cara blanca de l'espant, i li tremolava tot el cos.

- No es preocupi Juan, no el vull pas matar, l'únic que he vingut a fen aquí, és alliberar-lo i deixar-lo en bones mans.

- Molt bé, estic molt content de que hem vinguin a alliberar d'aquests animals, però si intenta deslligar-me sense desconnectar la bomba, tot això saltarà pels aires.

- I no sap el codi per desactivar la bomba?

- No, perquè quan venien a desconnectar-la, hem tapaven els ulls per a què no veugués res.

- El Nick, tots aquells estan més foradats que un colador. Que fem, marxem?

- No, encara no Pere. Vés a cridar a en David i diga-li que entri, que el necessito.

Va anar-lo a buscar i al cap de pocs minuts, ja tornaven a estar allí els dos.

- Ei David, per casualitat no saps el número per desconnectar la bomba dels pebrots.

- No, només el sabien l'amo, algun que altre soldat d'en Lagartey i el seu secretari.

- Doncs com el podem traure d'aquí sense saltar pels aires, Nick?

- Tinc una idea Pere. Aneu els dos a buscar C4 i connexions, i ho porteu aquí.

- Que vols fen amb tot això?

- Fer una gran bomba i destruir tot aquest magatzem.

- Si molt bé, però com vols sortir amb vida d'aquest lloc.

- Molt fàcil, la bomba té un marge d'un minut per explotar. Amb aquest temps tenim que sortir tots d'aquí i allunyar-nos el màxim possible.

- Tens tota la raó David, però ara a treballar.

En Pere i en David, van anar a buscar tot el C4 que van poder, i mentres, jo, vaig anar connectant-lo un amb l'altre a través de tot el magatzem i tots els ponts de ferro. Quan va estar tot preparat, li vaig dir a en Pere, que agafes la bossa d'esports i marxes amb en David a buscar el cotxe, que jo ja alliberaria a en Juan i sortiríem per la porta del darrera. Ell hem va preguntar que si estava segur del que feia, i sense esperar resposta, van marxar ell i en David a buscar el cotxe. Jo, hem vaig dirigir cap a la porta del darrera, i la vaig obrir per a que ens fos més fàcil sortir del magatzem. Quan ho vaig haver fet, vaig tornar cap on es trobava en Juan.

- Bé Juan, quan li digui "ara", surti corrent de l'edifici, perquè no estirem salvats fins que no arribéssim on està ells amb el cotxe.

- D'acord Nick.

Jo li vaig desfer les cordes dels canells i immediatament les dels peus. Quan ja no tenia cap impediment per marxar, li vaig dir que comences a corre, que només teníem un minut per arribar al cotxe. Ell va sortir disparat i jo, el vaig seguir de ben a prop. Quan vam arribar al cotxe, el magatzem va saltar pels aires. quan va explotar la bomba, sonaven les 12 campanades al campanar del convent. Hem vaig recordar amb el que hem va dir la vella, i tenia raó, a mitjanit hi ha hagut una explosió. Després, vam pujar al cotxe i ens vam dirigir a (hospital de la comarca. Ens vam dirigir a la part d'urgències, a causa de que el meu braç hem feia un mal horrorós. Una infermera, hem va portar a la sala de raigs X per fer-me una radiografia de tot el braç Quan vaig sortir de la sala de radiografies, hem van dur a la sala de cures intensives, allí hem van ensenyar les radiografies, i hem van dir que tema el braç trencat per tres llocs diferents i l'espatlla dislocada.

Hem van ficar l'espatlla al lloc, i hem van enguixar tot el braç fins dalt. Hem van receptar calmants pel dolor i m'explicaren els exercicis que tema que fer per que no tingués el braç adormit. Quan ja vaig estar a punt de marxar d'allí, hem vaig recordar de (home que vam trobar ferit a casa seva. Li vaig preguntar a l'infermera que quina era l'habitació d'un home d'uns 60 anys amb un tall a l'estómac produït per arma blanca. L'infermera, hem dir que era la número 167. Vaig dirigir-me a l'habitació. Vaig trucar a la porta i des de dins algú hem va dir que passes. Vaig entrar a l'habitació, i hem vaig trobar l'home, amb dos policies al seu costat. Un d'ells, es va aixecar a registrar-me. Quan ho va acabar de fer, hem vaig apropar al llit. L'home, al veurem, hem va dir:

- Ei Nick, que t'ha passat al braç?

- Ah, no res. Només me l'he trencat. I vostè com està?

- Oh bé. No hi ha hagut dificultats en l'operació, i m'han dit que si sóc bon noi, d'aquí dos dies hem donaran falta.

- Tindria que parlar amb vostè en privat.

- Sí, és clar. Nois, podeu anar fora un moment.

- Sí, no es preocupi fiscal.

Quan els dos nois van haver sortit fora, li vaig dir:

- Una cosa, qui és vostè?

- Sóc el fiscal que va jutjar a en Penatto i a en Lagartey a Amèrica.

- Per això en Lagartey el volia eliminar.

- Sí, però no ho ha aconseguit, gràcies a que vostè estava allí per ajudar-me.

A la comissaria de la ciutat. Un cop hi vam arribar, vam dir que volíem tomar a obrir el cas Penatto-Lagartey. El policia ens respongué:

- Ho sento, però no podem reobrir el cas sense cap prova escrita.

- Tranquil, per això no es preocupi. En tindrà tantes, que no sabrà que ferne amb elles.

Vam agafar les caixes i les vam posar a sobre el mostrador. Eren 12 caixes que implicaven de ple en Penatto i en Lagartey. El policia es va quedar al·lucinant, i va anar corrent d'alegria pel passadís en busca del comissari.

Quan el va haver trobat, el va portar cap on estàvem nosaltres esperant-nos, i amb un parer seriós, digué:

- El meu ajudant m'ha dit que teniu proves suficients per tancar en Lagartey i en Penatto, per sempre a la presó.

- Té tota la raó. Totes aquestes caixes són documents que els impliquen a ells i als seus socis, i a més tenim dos testimonis: el d'en Juan Clotell, que va ser segrestat per aquesta màfia, i el del fiscal que va jutjar en Penatto i en Lagartey, que va ser agredit i ara es troba a l'hospital fora de perill.

- Molt bé. Doncs passin tots quatre al meu despatx i parlarem sobre el tema.

Vam estar parlant més d'una hora. Al final vam decidir que tots nosaltres, tindríem vigilància permanent les 24 hores del dia, fins que passes el perill. També que detindrien als causants de tot aquest embolic i que n'hi a mi, n'hi a en Pere, ens acusarien d'assassins, ja que els vam matar en defensa pròpia.

Després d'aquesta xerrada, els policies van portar en Juan Clotell a casa seva, en David al seu treball, en Pere a casa del seu germà i a mi, hem van escoltar fins al meu despatx. Quan hi vam arribar, el cotxe de policia, hem va avisar que tenien que tomar a comissaria, i que si necessitava alguna cosa,

només feia falta que els avisés. Els policies van marxar, i jo hem vaig dirigir cap al garatge. A la caseta de vigilància, hi havia en Ramon. Hem vaig apropar a ell i el vaig saludar. Ell hem va mirar estranyat i em va dir:

- Ei Nick, que t'ha passat noi?
- No és res important, només m'he trencat el braç.
- Però ja has solucionat el problema d'en Pere?
- Sí, per fi noi, pensava que no ho aconseguiria.
- Bé, ja ens veurem més tard.
- Fins després Ramon.

Hem va obrir la valla, vaig entrar al garatge i vaig aparcar el cotxe. Quan el vaig haver aparcat, vaig agafar el maletí, el barret i les claus de l'oficina i hem vaig dirigir cap al hall. Un cop allí, hem vaig dirigir cap a la missatgeria. Allí vaig obrir la meva taquilla i vaig trobar un paper en el que hi deia:

" Nick, quedem aquesta tarda a les 4 al teu despatx. Firmat: Natàlia "

- Qui deu ser aquesta Natàlia? Va, ja ho descobriré quan arribi.

Hem vaig dirigir a les escales de granit i vaig pujar fins a la tercera planta. Un cop vaig arribar-hi, hem vaig dirigir cap al despatx. Hem vaig estranyar, la porta estava entreoberta, i hi havia algú assegut sobre la taula. Hem vaig treure la pistola del cinturó i vaig obrir la porta ràpidament. Vaig entrar en un salt al despatx, i la meva sorpresa fou, que la persona que hi havia al despatx, era la mateixa noia que m'havia vingut a veure el dia avanç. Hem vaig guardar la pistola, vaig tancar la porta i vaig penjar la gavadina i el barret al penjador. Immediatament li vaig dir:

- Hola, hem pensava que ja no hem vindries a veure.
- És clar que si que et tenia que venir a veure, però com que quan trucava, sempre es posava el teu company, no he pogut localitzar-te.
- Bé, bé, si és així et perdono.
- Què t'ha passat al braç?
- Ah, un accident laboral, però no és res greu.
- Home, si és això, ja estic més tranquil·la. I corn ha anat la feina?
- Perfectament bé. Hem llibertat en Juan Clotell, el meu amic Pere s'ha salvat, i per postres podran enxampar en John Lagartey i tots els seus col·laboradors.

- Doncs ha anat molt bé.
- I ara que tot s'ha solucionat, hem pots dir qui ets?
- Bé, ara si que t'ho puc explicar tot. Em dic Natàlia, i sóc policia.
- I com és que un policia, ve a demanar ajuda a un detectiu, per a què esbrini on està amagat en Lagartey i on tenen en Juan Clotell?
- Bé, nosaltres vam introduir en el grup d'en Lagartey, un dels nostres homes, però suposem que el van enxampar i se'l van carregar.
- Aquest home per casualitat, es deia David?
- Sí, com ho saps?
- Perquè en David, va ser qui ens va ajudar a entrar al magatzem on tenien amagat en Clotell.
- I ara està viu?
- És clar que sí Natàlia, que et pensaves.
- Oh, quina alegria que m'acabes de donar.
- Per què, que passa amb ell?
- No res, no res.
- Com que no res Natàlia. He passat tantes aventures en només dos dies per a que tú hem vinguis ara i hem diguis que no passa res amb en David?
- Bé, d'acord, tu guanyes. En David és el meu germà.

Aquí es va acabar l'història. En Lagartey i al seva companyia, van ser jutjats i empresonats, en Pere va ser el director d'una important empresa, en Juan va deixar de fer invents, el fiscal va sortir de (hospital en un parell de dies, i en David, la Natàlia, i jo, en Nick, vam anar a fer un creuer al Carib, per oblidar-nos del mal trangòl passat.